

Buvo senelis ir senutė, turėjo ožkelę. Senelis ir senutė numirė, ožkelė atliko viena.

Atsivedė ožkelė ožiukų – juodų, margų ir žilų, o vieną kreivakojėlį. Išeidama ganytis, ožkelė palieka vaikelius namie, liepia jiems duris gerai užsidaryti ir nieko neįsileisti. Priėdusi prisiganiusi pareina ji namo ir šaukia:

Atidarykit, vaikeliai, dureles:
Mano rageliai neša šienelio,
Mano speneliai pilni pienelio.

Ožiukai atidaro duris, ožkelė prišeria juos šieneliu, pagirdo pieneliu. Nusiklausė ir vilkas, kaip ožkelė savo vaikelius šaukia. Kai ji vėl išėjo ganytis, vilkas atslinko prie trobelės ir ėmė šaukti storu balsu:

Atidarykit, vaikeliai, dureles:
Mano rageliai neša šienelio,
Mano auselės pilnos pienelio.

Ožiukai atsiliepė:
– Tai ne mūsų mamulė! Mūsų mamulė plonai šaukia.